

UNIVERSUL No 43 COPILOR
ANUL IV. LEI. 5.

ȘCOLARUL FOTOGRAF: Dacă sunteți bun! Acuma!... Vă rog... nu mișcați!!!

MIERCURI, 17 OCTOMBRIE 1928

NUMĂRUL 5 LEI

IN STRAINATATE DUBLU

UNIVERSUL COPIILOR

REVISTA SAPTĂMĂNALĂ
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: STR. BREZOIANU No. 9-11, — BUCUREȘTI

PREȚUL ABONAMENTULUI:

UN AN 200 LEI

ȘASE LUNI 100 LEI

*N'am vrut toată viața decât un
singur lucru: binele poporului
pe care-l iubesc și de a cărui
mizerie sufer.*

Pestalozzi.

==

*Adevărul e unic, greșeli sunt
multe, precum nu e decât un
fel de a fi sănătos, și o mie
de a fi bolnav.*

Petit-Senn.

NEPOTUL

Nepotul meu șade pe genunchi, cu mâinile în părul și mustățile mele! Mi le mângâie așa de „încet“, încât mă trec lacrimile, dar tac și rabd, căci mi-e drag și nu l-am văzut de mult!...

E orfan, căci tatăl lui — fratele meu a murit, iar el stă pe la rude, pe rând la fiecare, căci la toți li-e drag...

N'a împlinit șase ani și e deștept, lucru mare, vorbăreț neîntrecut și răsfățat...

— ... Și ce mai aveți voi la maica mare?

— Aoleo! ... Noi avem multe, dar mie mi-e „dlagă“ bobocii de lață. Avem mulți și am să-i zic mamei-mali să-ți dea și matale unul, să te joci cu el!... Să vezi ce „flumos“ e!...

— Și câți boboci aveți?

— O gloază! Am avut cin'spe ouă și cloșca a scos douăzeci de boboci!...

— Câți, mă?

— Douăzeci, flate! dar au mulț tei și au mai lămas nouă!

— Cum, mă? Așa știi tu socoteala?

— Păi, cum să nu știu?... Știu să număl până la douăzeci... Ba, mai mult: până la pai'spe!...

— Bravo, măi!

— ...Dal Nae a zis că nu știu să număl, fiindcă n'am învățat la școală ca el!

— Care Nae?

— Nae al lui Nea Ionică. E în clasa doua, dal nici el nu știe și stă la alest!

— De unde știi tu că stă la alest?

Nu mi-a spus mie Mielu?! El e în clasa întâia și știe mai bine, că el nu stă la alest și nici nu ia la palmă!...

— Tu vrei să te duci la școală?

— Vleau, cum să nu, dal să nu mă bată!

— Păi nu te bate, dacă ești cuminte.

— Eu sunt cuminte, dal țața Lina dite că sunt o haimana, că umblu de colo, colo... Ce vină am eu? Dacă a mulț tăticu!...

Și nepotul stă trist, uitându-se pe sub gene la mine...

— Tu îl știi pe tătică-tău?

— Cum să nu? Nu mi-a alătat mămița poza? Ela milital și ce bine-i șede? Zicea mămița că a mulț în lăsel cu nemții... și cânta bine la biselică... și ne aducea de toate... Dal eu nu știu astea, că elam mic. Acum mămița mă tlimite pe la matale, pe la maica-male, pe la țața Lina, căci ea n'ale bani să-mi ia haine și să-mi dea mâncare...

— Și unde-ți place ție mai mult?

— La matale, fiindcă nu mă bați și mă'nveți poezii. Să vezi că nici acum n'am uitat „Inima copilului!“ Vlei s'o spun?

— Spune-o, dar rar și tare:

Și copilul începu pe nerăsuflăte:

*„Inima copilului,
Ca și floalea clinului,
Să fie nevinovată
Ca și loua de culată“...*

Și mai știu dela Nae: „Movila lui Pulcel“, „Pe o stâncă neagă“... ca pe apă. Când m'oiu duce la școală, îi întlec pe toți!...

— Dacă-ți place la mine, de ce nu stai mai mult?

— Păi, n'ai văzut, flate, că vine să mă ia? Zice că li-e dol de mine!...

... Afară era un soare frumos de primăvară. Cornul de lângă fereastră, înflorit, ne vestea sosirea zilelor frumoase. Intr'o grădină vecină se auzea larma copiilor cari se jucau. Nepotul îi zări prin fereastră și, într'o clipă, sări depe genunchii mei și-mi zise:

— Mă lași să mă duc și eu, că nu stau mult?

Și, fără să mai aștepte răspunsul meu, fugi vesel în curte, bucurându-se de frumusețea zilei, de libertate, neavând griji și nevoi, căci Doamne, mult e frumoasă vârsta copilăriei.

Toma Culcea.

SVON DE TOAMNĂ

*S'a svonit așa deodată,
Că-o să vie 'nourată
Toamna peste văi;
Asprul vânt iar o să bată,
Și'n suflarea lui turbată
Flori și frunze, laolaltă,
Se vor risipi pe câi.*

*Și o floare 'nspăimântată
De povestea tristă, cată,
Cată sus, la cer...
Și rămâne 'ngândurată
Și cu fruntea 'n jos plecată:
Semne rele se arată
Intr'un colț de cer.*

*Frunzele din pom, și ele
Tot mai triste, zile rele
Văd că or să vie;
Și, deodată, pe vâlcele,
Păpădiile, ce's chele
Și-au pus repede, pe ele,
Haină aurie.*

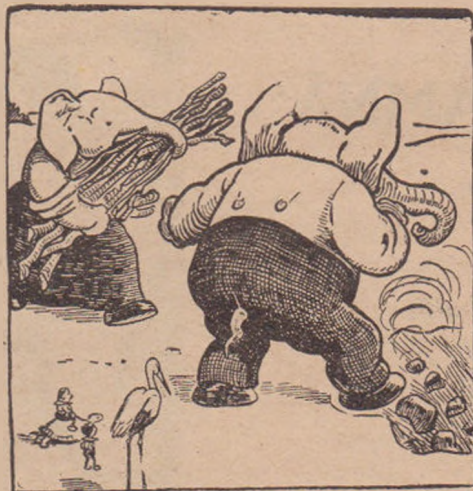
*Vor cu haina s'amăgească
Toamna —, să le păsulască
Până-o trece luna;
Când, hoinare-atunci și ele
Vor porni, în zile grele,
Să se-aștearnă pe vâlcele
Una, câte una...*

Ion Livadă.

REGELE TĂRTĂCUȚĂ

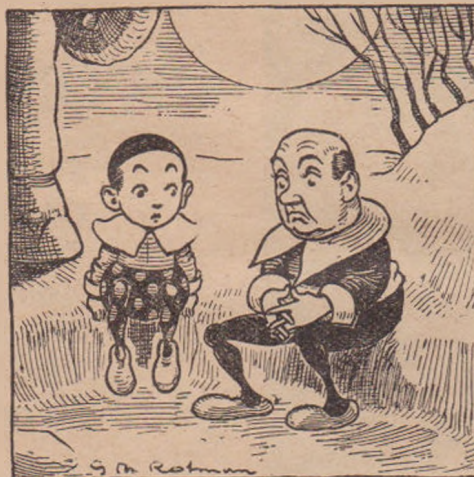
ROMAN ILUSTRAT DIN VIAȚA PITICILOR

89. — „Foarte bine! Cum de nu m'am gândit mai de vreme la asta!” zise tata Elefant.

— „Da, da, răspunse barza. Minteța întrece puterea. Asta s'a văzut și acum.”

Elefanții turtiră marginea gropii și aduseră grămezi de crengi, pe cari le aruncară în groapă.

91. Tărtăcuță și fiul său însă nu voiau să se bage slugi la niște elefanți, ci voiau să fie liberi. Dar elefanții erau mari și puternici și nu-i lăsară să plece. Bieții pitici erau foarte abătuți, căci elefantul îi păzea mereu. Până și barza fu alungată.

— „Voi veni iar!” strigă barza.

90. Groapa se umplu curând și puiul de elefant era salvat. Ce bucurie! Elefanții începură să joace; broasca festoasă îi imită și regele Tărtăcuță se rostogoli la pământ. În cele din urmă amicii noștri își luară rămas bun, voind să-și continue călătoria. Elefanții însă îi opriră. Nu se poate, zise tata Elefant. Trebuie să rămâneți aici. «Avem nevoie de niște băeți deștepți ca voi.»

92. Pe inoaptă, elefantul păzitor adormise.

— „Să fugim!” zise Petrișor.

— „Degeaba, băcte Elefanții ne vor prinde repede. Nu e nimic de făcut; răspunse Tărtăcuță.

— „Ba da! se auzi o voce la spatele lor. — Veniți repede! Vreau să vă salvez!”

Întorcându-se mirați, prietenii noștri se găsiră față în față cu un animal ciudat, care avea un bot foarte lung.

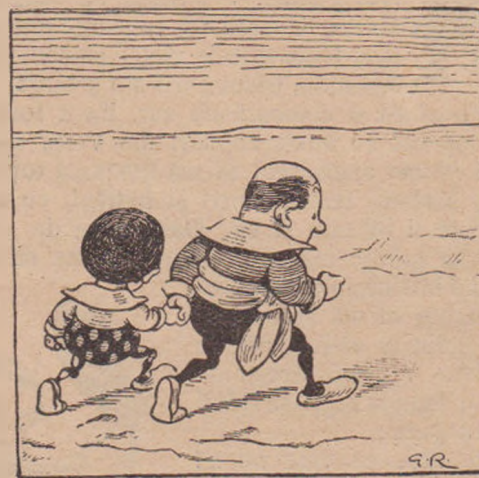
ȘI FIUL SĂU

IN ROMĂNEȘTE DE VALERIU TECONȚIA

93. — „Nu vă speriați, zise animalul. Sunt râmătorul pământului și vă voi conduce pe sub pământ departe de aici. Veniți după mine!”

Animalul intră într'o vizuină și începu să sapa. Prietenii noștri se ținură după el, dar animalul săpa așa de repede, încât numai cu greu îl putură urma.

95. Tărtăcuță și Petrișor rămaseră singuri. O câmpie imensă se întindea înaintea lor. Nici un pom, nici o plantă. „Petrișor, Acesta e deșertul, zise regele Tărtăcuță. Cred că ar fi fost mai bine, dacă rămâneam la Elefanți. Cel puțin am fi avut mâncare și apă”.

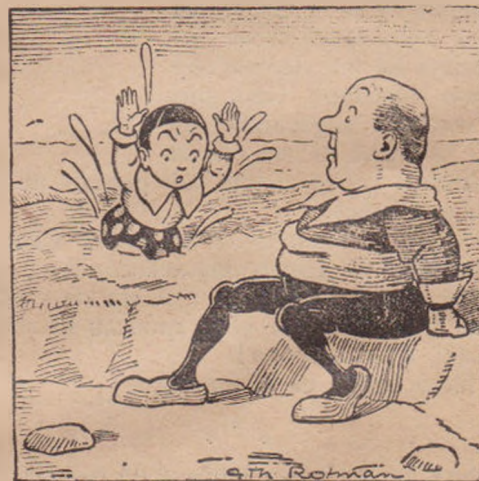
— „Poate ne întâlnim cu barza noastră. Ea ne-a promis că se va întoarce”, răspunse Petrișor.

94. Orele treceau și... săpa mereu. Ce întuneric era acolo sub pământ. Prietenii noștri aveau însă mângâerea că elefanții nu-i vor putea găsi aci.

— „Ajunge, zise râmătorul, scoțând botul la suprafață. Se făcuse ziuă, prietenii noștri eșiră la lumină și îi mulțumiră pentru ajutorul dat.

— „Pentru puțin,” răspunse râmătorul, retrăgându-se în vizuină.

96. După câțiva timp, prietenii noștri, însetași, flămânzi și obosiți poposiră pe o grămadă de nisip. Petrișor, însă, ca orice băiat neastâmpărat, se urcă în vârful grămezii. Deodată se auziră niște pocnituri și Petrișor intră până la mijloc în nisip.

— „Tată! strigă el. E un om uriaș aici! Acum vom avea și mâncare și băutură!”

— „Vom vedea!” răspunse o voce amenințătoare.

IRINUȚA

DIN AMINTIRILE UNUI PREOT

Multe am uitat în viață și multe o să uit încă, până în clipa când o să trec peste râul Laethe. *) Pentru un singur ban atunci, Charon **) va șterge din sufletul meu toate urmele vieții pământești. Dar amintirea Irinuței n’o s’o șteargă nici el, chiar dacă i-ași da o comoară de aur. Ea a fost aceea care m’a împăcat cu micii copilași din Valea Lată.

În scurtă vreme ajunsesem să mă iubească toți oamenii din sat, bărbați, femei, tineri și bătrâni, cu aceeași iubire cu care îi iubeam și eu. Dar vreme de trei ani n’am ajuns să grăesc măcar două-trei vorbe cu vre-un copilaș. Când întâlneam vre-o ceată pe uliți, cercam să mă apropiu de ei, să-i mângâiu și să-i întreb de una alta. Dar ei mă zăreau de departe și o luau la fugă, strigând cât îi țineau gura :

— Fugiți, măi, că vine popa !

Când umblam cu Iordanul, după ce stropiam cu apă sfințită pe toți cei din casă, femeia casei se pleca sub pat și scotea la lumina zilei pe vre-un copilaș. Apoi îl târa la mine, ca să-l stopesc și pe el. Privindu-mă cu ochi grozav de speriați, copilașul, după ce îl stropiam se apuca să țipe ca din gura șarpelui.

Pentru ce, mă rog ?

Pentru că copilașii satului erau de convingere că eu le taiu limba.

Când se îmbolnăvea vreun copilaș, părinții lui mă chemau să-i citesc vre-o rugăciune. Cine știe, prins’au vreodată rugăciunile de acest fel? În vreme ce eu citeam din moliftelnic, copilașul țipa sub patrafir de cre dai că se prăpădește lumea.

Femeile satului aveau noroc cu mine. Când nu mai era nici-un chip să-și molcomească copilașii, când nici vorba bună și nici nuiua nu mai era de vre-un folos, se aplecau la urechea lor și le spuneau în șoptite :

— Tăceți, că vine popa !

Și se făcea liniște ca în mormânt.

* * *

Pe Irinuța am întâlnit-o într’o zi de toamnă. Se ducea de mână, cu tatăl său pe uliță în sus.

Când m’a văzut, era s’o ia la fugă, dar tatăl său o ținu cu putere. Așa apoi, nu i-a rămas decât să se tragă în spatele lui.

— Bade Ioane, — îi zisei când am ajuns în dreptul lor, nu te duci mâine la oraș ?

— Tocmai mă duc, îmi răspunse el, iar eu, scosei din buzunar o bucată de hârtie și un creion. Aveam

*) Râul uitării. Grecii și romanii cei vechi credeau că sufletul omului în drum către cealaltă lume, trece mai întâi peste acest râu, ca să uite viața pământului.

**) Luntrașul care trece sufletele în lumea cealaltă.

trebuință de ceva lucruri dela oraș și voiam să le însemn pe o hârtie. Creionul însă nu era ascuțit, și briceag nu aveam. Mi-a dat el briceagul lui, iar eu ascuțindu-mi creionul am scris, ce aveam să scriu, am dat omului hârtia și banii pentru cumpărături, apoi mi-am văzut de drum.

Nici nu făcui doi-trei pași și auzii glasul Irinuței.

— Tată, popa n’ale bliceag ?

— N’are, îi răspunse tatăl său.

— Atunci, cu ce tae limba copiilor ?

— Popa nu tae limba nimănu, — îi mai zise badea Ion. Popa e om bun...

Deacuma, Irinuța mă împrietenise cu copilașii satului. Ea le-a spus că eu n’am „bliceag” și că sunt om bun. Dela o vreme alergau ei la mine, ca să-i mângâiu și să le spun povești. Veneau și la biserică, amestecându-se printre copiii de școală. Iar eu, din ușa altarului îi priveam fericit...

Numai femeilor nu le era pe plac această schimbare. Zadarnic strigau deacum copilașilor :

— Tăceți, că vine popa...

Copilașii le tăiau vorba :

— Popa nu tae limba, că n’ale bliceag...

Și își continua plânsul...

Se îmbolnăvise odată și Irinuța, iar eu, m’am dus să-i citesc și ei vre-o rugăciune. Ea mă privea cu încredere și zicea după mine fiecare cuvânt. Iar eu, simțeam că rugăciunea se ridică sus, sus, în înălțimi. După câteva zile s’a făcut sănătoasă.

Treceam odată pe lângă poarta lor. Uitându-mă în curte, văzui pe Irinuța la umbra unui dud. Cânta de credeai că lumea toată e a ei.

Când am fost eu beteguță,

Na, na, na, na, na,

A venit popa la noi,

Na, na, na, na, na,

Dar eu nu m’am speliat

Na, na, na, na, na,

Că eu nu-s așa de ploastă,

Na, na, na, na, na,

Să mă speli și de-un popă,

Na, na, na, na, na,

Irinuța creștea și se întărea din zi în zi. Când împlinise șapte ani, părinții au dat-o la școală. La școală era cea mai isteată și cea mai bună.

Pe la mijlocul postului mare am ales pe școlarii trecuți de opt ani pentru împărtașanie, dar pe ea n’am ales-o. Atunci s’a supărat pe mine. Mă privea tristă, făcând sforțări să-și oprească potopol lacrimilor. Eu nu îndrăseam s’o privesc în față. Mă temeam că o să citesc în ochii ei :

— Vezi, pe mine nu mă lași la împărtășanie Măcar că... aș merita, poate. Eu te-am împăcat doar, cu copilașii satului...

Către seară a venit mamă-sa la noi. Cu multă sfială și după o lungă introducere, m'a rugat să las și pe Irinuța la împărtășanie.

Am lăsat-o și pe ea și pe ceilalți copii de șapte ani. Pe aceștia, de dragul ei.

Și, nu mi-a părut rău.

Chipul Domnului, de pe altar, îmi zâmbea de câte ori vre-unul se apropia de paharul mântuirii. Îmi zâmbea, dar în strălucirea ochilor săi divini, părea că citește și mustrarea :

— Lăsați copii să vină la mine, și nu-i opriți pe ei.

În părul despletit și lăsat pe spate, al Irinuței, erau aninate cele mai frumoase flori de primăvară. După slujbă, m'a așteptat în ușa bisericii, ca să-mi mulțumească. Un strop din lacrimile ei, sfinte lacrimi de bucurie, mi-a picurat pe mână.

* * *

Și vedeți, a trebuit să mă mut din Valea Lată. Irinuța când a auzit, a alergat plângând la mine și m'a rugat să-i împlinesc o ultimă dorință. Să-i spun ceasul plecării ca să mă însoțească la gară.

A fost dorință pe care nu i-am împlinit-o. Mă temeam să nu mi se rupă sufletul. Și-apoi, gândeam, o s'o revăd încurând... E mai bună bucuria revederii, decât durerea despărțirii...

Dar n'am mai revăzut-o.

Irinuța doarme, acum într'un mormânt cu trei cruci.

Doarme din ceasul sfânt, când a văzut cum «răsare soarele românilor».

A fost în ziua de 15 Aprilie 1919. Bubuiturile tunurilor unguerești alungară pe toți locuitorii din Valea-Lată, în — lumea largă. Pe dealul de către apus ungunii făceau ultimile eforturi să împedice înaintarea victorioasă a românilor.

Părinții Irinuții n'au fugit, Femeia era cu copil l'a sân și bolnavă. S'au lăsat în grija sorții.

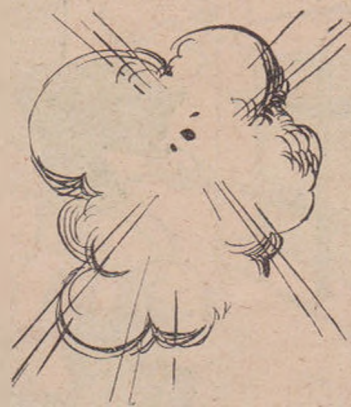
— De ce bubue tunurile, tată? — întreba Irinuța din când în când...

— Răsare soarele românilor, îi răspundea el, iar ungunii ar vrea să-i împiedece răsăritul... Voi, fiți numai cu răbdare.

După vreun ceas, tunurile încetară. Atunci Irinuța își prinse pe cei doi frățiori mai mici de mână și ieși cu ei în curte.

În momentul acela, se cutremurară pereții casei. Vuietul înfricoșat al unui șrapnel îngheță răsufierea celor din casă. Iar din curte se auziră trei vaiete scurte... Și se făcu apoi tăcere de mormânt. Trei frățiori zăceau întinși la pământ, aproape îmbrățișați. Razele de soare le luminau obraji.

Peste un sfert de ceas a intrat oastea românească în sat. Pe Irinuța, cu cei doi frățiori, au îngropat-o cu pa-

radă militară. Un mormânt cu trei cruci, a acoperit trei trupuri de viteji, cari au alergat cu un sfert de ceas mai de vreme să vadă cum răsare soarele românilor.

* * *

Acestea mi le-a povestit badea Ion, lângă mormântul Irinuței, după vreun an, când mă nimerisem pe la Valea Lată. Câteva lacrimi vărsai și eu pe acest mormânt scump. Cum îl priveam în tăcere religioasă mi-se păru de-odată că aud un cântec vesel, drăgălaș, ce venea tocmai din fundul lui...

— Când am fost eu beteguță,
Na, na, na, na, na,
A venit popa la noi,
Na, na, na, na, na.

— Așa-i Irinuță! Și tu nu te-ai speriat. Dormi în pace!

Septimiu Popa.

— : —

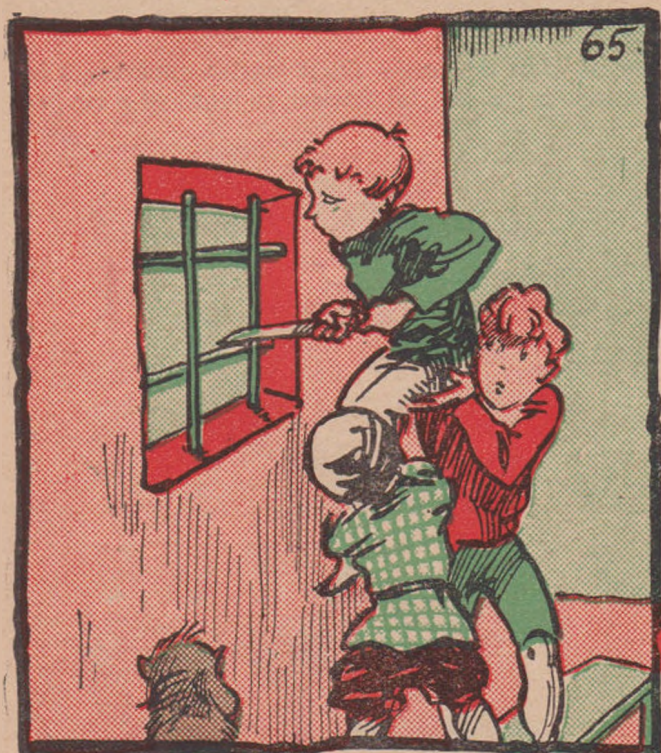
N O R U L

— Unde mergi tu, norule?
— Nu știu, pușorule;
De-asupra pământului,
Sbor în voia vântului.

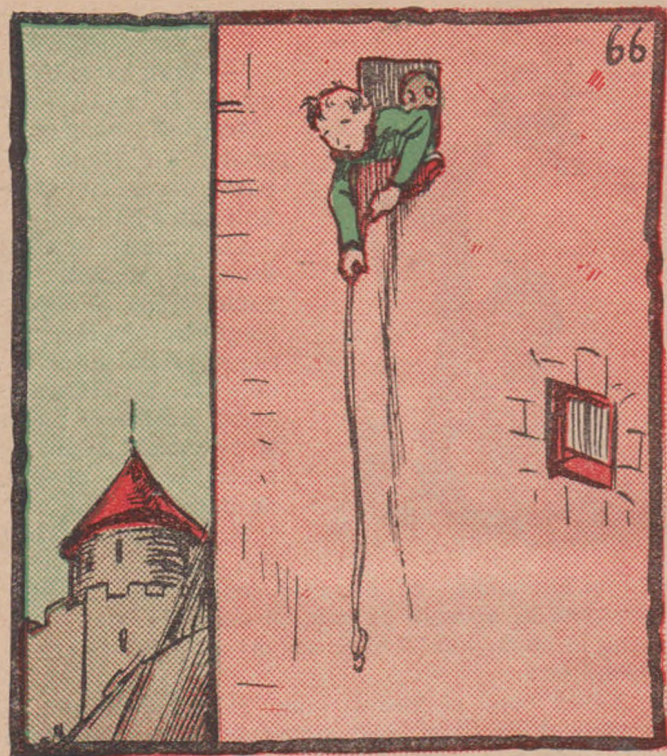
Dar apa din mine
Va face mult bine
Când ea va străbate
Prin holde 'nsetate!

Teodor Castrișanu
(după B. Vadler).

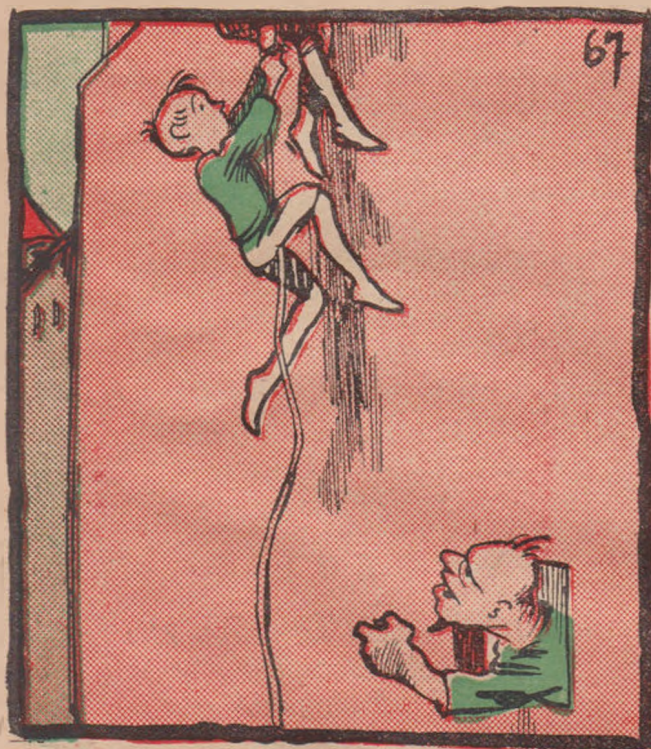
TUDORICĂ

Marinică aducându-le în închisoare, scule pentru salvare, a dat dovadă că este un mai-muțoi foarte cumsecade. Cu o pilă, cei trei copii, începură să taie gratiile de la fereastră.

Legară un capăt al frânghiei de fereastră, iar celălalt capăt îl aruncară în prăpastia adâncă, unde jos - jos de tot -, se întindea marea clocotitoare care aștepta să-i înghită

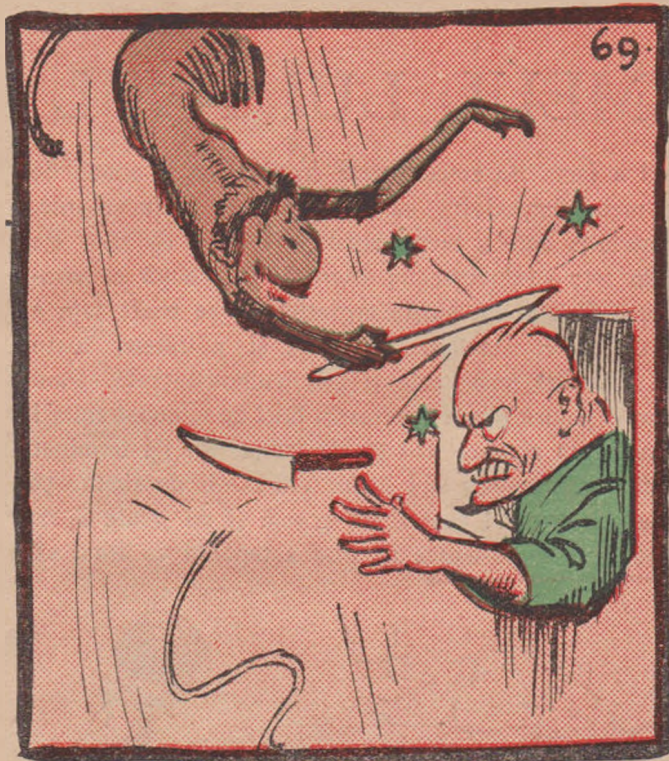
Cu mult curaj, cu multă dibăcie, începură coborârea. Frica le pătrunsesese în suflet, dar n'aveau ce face! Trebuia să scape de acei ticăloși, care voiau să-i omoare. Însă vai ce nenoroc! Un păzitor îi văzu...

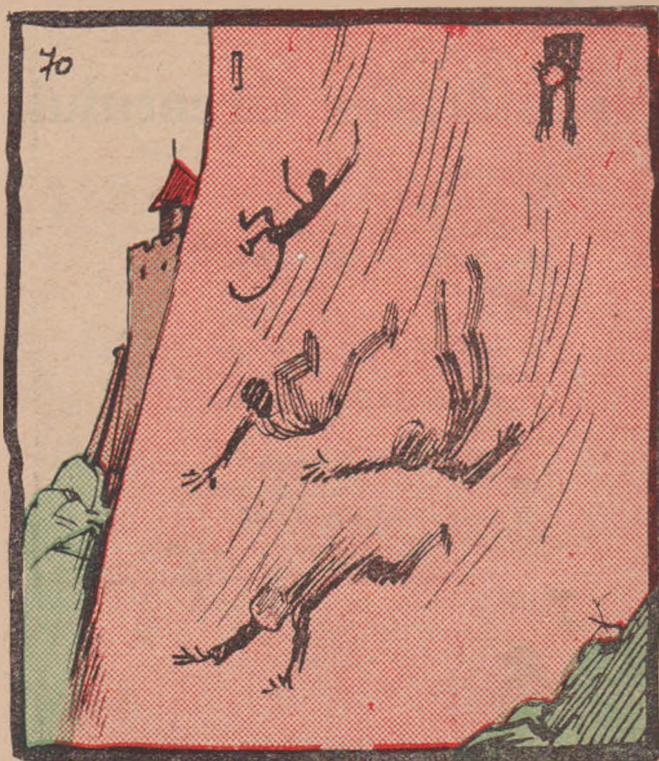
Ne mai având timp să dea alarma, acest bandit încercă singur să facă de petrecanie fugarilor. Puse mână repede pe un cuțit, să le taie frînghia, cece izbuti să facă.

ȘI ANDREI

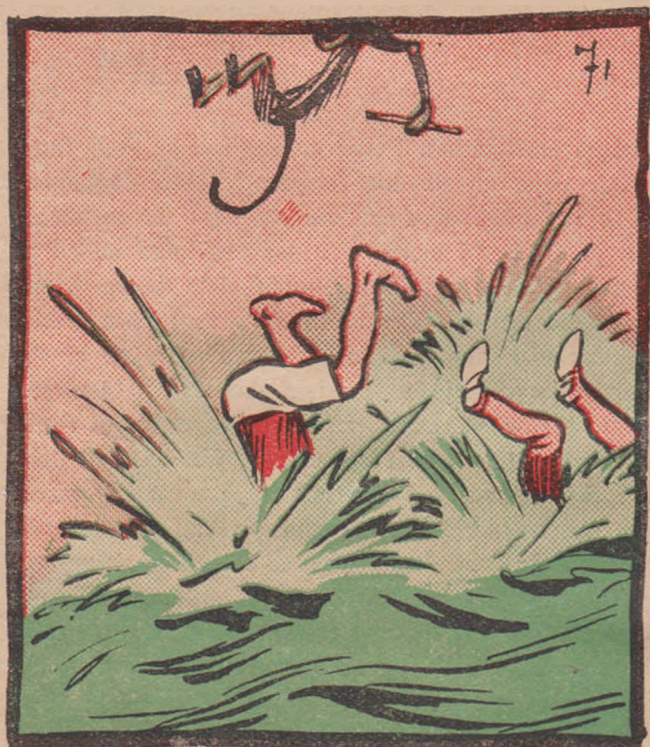
de Pictorul PASCAL RADULESCU.

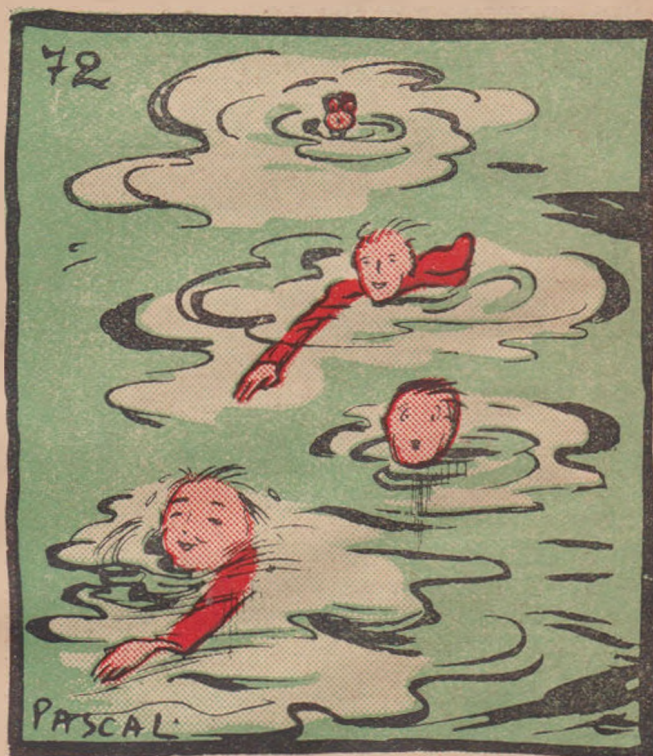
Atunci Marinică pierzându-și echilibrul, în cădere plesni cu pila pe care o avea în mână, scâfârliă banditului, care văzu stele verzi.

Cu fringhia tăiată, fără razim, pierzându-și echilibrul, copiii se rostogoliră pe lângă zidul drept, în prăpastie.

Un pic de noroc mai avură eroii noștri, căzând în mare. Dacă ar fi căzut pe stânci s'ar fi zdrobit, dar în apă, au căzut bine...

Căci toți fiind buni înotători au pornit repede la mal spre Andrei, care îi aștepta cu infrigurare. Marinică însă, neobișnuit cu așa ceva, avea o frică grozavă de apa rece.

Nehotărârea Greerului

*In amurg, pe-o cărăruie,
Se plimba, tăcut, un greer
Și gândea așa, în sine:
„De ce lumea mai cutreer?”*

*„Zău, mai bine las ghitara
„Și m'apuc și eu de muncă,
„Să-mi fac rost... Poate și-o casă
„Pentru mai târziu, în luncă!”*

*„Și să știu și eu odată
„Că-s stăpân și am de toate
„Și că nu mai am nevoie
„Să mai cânt în miez de noapte,*

*„Pe la nunți, pe la botezuri,
„La furnici, la gândăcime,
„Sau, la cine știe care
„Necioplît din găzărime.*

*„Tot în cânt și 'n chef am dus-o
„Pân' acum și zi și noapte
„Le-am pierdut...”*

*Dar ce s'aude?
„Depe câmp par'că vin șoapte?!”*

*Se oprește și ascultă,
Doar s'o auzi mai bine;
Inșă peste tot tăcere...
Numai câteva lumine.*

*Tremurau, în jur, prin iarbă,
Licurici, de bună seamă.
Dar din nou aude șoapte...
Poate, cineva îl chiamă?!*

*Și îndată se pornește
Sgomot, cântec pentru joacă,
Lângă el, și o furnicuță
Care-l aștepta să treacă,*

*li ieși zâmbind în cale
Și-l pofti cu-atâta artă
Că nu-i spuse, ca să scape,
Că ghitara-i este spartă,*

*Sau mai știu eu ce minciună:
Că-i bolnav, sau nu-i e bine,
Ci, 'ncântat de furnicuță
Se înveseli. Și cine*

*Credeți că — 'mbătat de rouă —
Chefuia, cântând în luncă?
Greerașul, care dorise
Să s'apuce-acum de muncă...*

*Ba se spune, că de-atuncea,
Iar o duce 'n chef și cântă
Ziua 'ntreagă. Iar cu munca
Mintea nu și-o mai frământă.*

Aurel Marin.

ZMEUL LUI PAUL

Paul a făcut un zmeu foarte frumos, cu o coadă de patru metri, împodobit cu panglicuță în toate culorile. O minune la care a lucrat aproape o lună de zile. Pe una din fețe strălucește un soare auriu, lângă el tovarășa lună, făcută din hârtie arginție. În fine toată fața e plină de stele, semilune, romburi și pătrățele, toate aurite. Cealaltă parte este și mai frumos lucrată. Paul a pictat o pajură foarte frumoasă. Oh! ce minunat zmeu! Abia așteaptă ziua ca să-l poată înălța. Joi l'a terminat și ar fi vrut bucuros să-l înalțe Vineri dis de dimineață dar, ce nenorocire! este zi de școală și nu poate lipsi. Frumosul zmeu se usucă în pod așteptând ca Paul să

se întoarce mai curând. Petrișor, frățiorul lui Paul, fiind bolnav de pojar nu s'a dus la școală. Deși făgăduise că nu se va atinge de zmeu, nu s'a ținut de cuvânt și s'a suit pe deal să-l înalțe. Petrișor este prea mititel și bietul zmeu s'a rostogolit prin pietricelele de pe drum, s'a agățat de tufișuri, așa că toate ornamentele i s'au rupt. Ceva mai rău, n'a scăpat numai cu atât, ci s'a găurit în mijlocul pajurii. Petrișor disperat, izbucnește în hohote de plâns. Dece n'a respectat el lucrul frățiorului său! Ce va zice acum Paul, când va veni dela școală? Sigur el va fi foarte mâhnit și tocmai Petrișor care nu este răutăcios să fie cauza! Paul se întoarce dela școală, fără să bănuiască ce-l așteaptă. Petrișor plângând, aduse fratelui său banii ce strânsese în pușculiță ca să cumpere tot ce trebuie, pentru un nou zmeu.

Nu va fi ca celălalt, pe care Paul îl lucruse cu atâta plăcere, dar ce era de făcut? Ei se iubesc însă prea mult și nu pot să se urască.

Trad. A. I. Macovei.

CUM SE LAUDĂ ANIMALELE

Găina: *Cot-codac și cot-codac!
Ouă mari și bune fac,
Ciorbă grasă și gustoasă,
Bună e 'n castron, pe masă!*

Gâsca: *Gu, gu, gu și ga, ga, ga!
Bună e și carnea mea,
Colo 'n talere, friptură,
De îți lasă apă 'n gură!
Iar din fulgii depe mine
Faci și perne, să dormi bine.*

Cocoșul: *Cucurigu... ga, ga, ga!
Dimineața cânt așa:
„Copilașule, te scoală
„Și pornește iar la școală!”*

Căinele: *Ham, ham, ham și ham, ham, ham!
Altă treabă eu nu am,
Decât să fiu păzitor,
Credincios apărător.*

Mâța: *Miau, miau, miau și miau, miau, miau!
Tot mereu la pândă stau.
Șoriceii îi stârpesc,
Pe stăpâni îi mulțumesc.*

Oaia: *Be...he...he și bea...ha...ha!
Vă îmbrac cu lâna mea,
Și cu brânză vă hrănesc,
Și vreun miel vă dăruiesc.*

Mielul: *Me...he...he și mea...ha...ha!
Faceți din blănușa mea
Cea lucioasă și frumoasă,
O căciulă călduroasă.*

Vaca: *Mu...u...mu și moa...a...moa!
Dela mine veți mânca:
Lapte dulce și gustos,
Untul bun și delicios.*

Calul: *I...ho...ho și i...ha...ha!
Sbor cu brișca 'n urma mea.
Plimb țărani și plimb boeri
Și trag care cu poveri.*

Porcul: *Groh, groh, groh și groh, groh, groh!
Șunci, untură și cărnași
Dela mine, voi mâncași,
Deși 'n viață nu vă plac
Fiindcă stau prea mult în lac.*

Puiul: *Piu, piu, piu și piu, piu, piu!
Eu sunt mic, nimic nu știu.
Când m'oiu face mare, da,
Folosi-voiu la ceva.*

Ilie Catalina.

DIN LUMEA CELOR MICI

Copiii eschimoșilor din împrejurimile polului nord, de mici sunt învățați cum să se apere contra teribilului animal polar, ursul alb. Când vreun mic eschimos este

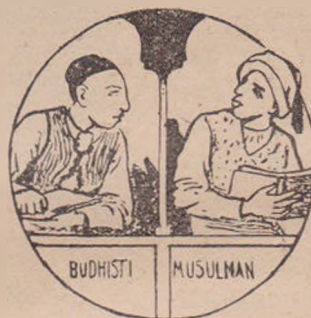

incolțit de ursul alb, el se lungeste la pământ și nu se mișcă de loc.

Ursul alb îl miroase și apoi pleacă mai departe.

.. ..

În Indiile engleze, acum toți copiii învață carte. Autoritățile engleze pedepsesc aspru pe părinții copiilor cari nu sunt la școală. În fiecare sat există cel puțin două școli, una pentru copiii musulmanilor și una pen-

tru copiii budiștilor. A fost imposibil să-i poată convinge să învețe în aceeaș școală. Din această cauză, în India se găsesc cel puțin două școli primare într'un sat.

.. ..

Tânărul Jose Iturbidilo din orașul Montevideo (Uruguay) nu are decât patru ani jumătate și cântă din operele lui Beethoven, Mozart și Debussy cu cea mai mare

agilitate și corectitudine. Tatăl său este șef de orchestră și speră să-l facă un mare muzicant.

A. V. Lecca.

NEPOȚEII

Dimineața, numai ce auzea bunicuța două glăscioare în tufișurile de coacăze și agrișe de lângă portiță:

— Cucu! Cucu!

Dintâi, bunicuța se făcea că nu știe cine sunt:

— O fi lupu din pădure, zicea ea.

— Cucu! Cucu! răspundeau glăscioarele.

— O fi zmeul din poveste!

— Cucu! Cucu!

— Or fi lucefereii din cer, veniți cu vreo veste!

— Ai ghicit, bunicuță, ai ghicit!

Și, din tufișul unde stătuseră ascunși, nepoțtii alergau la bunica să-i sărute mâinile. Ea ridică în sus pe Lilica și o săruta pe frunte. Apoi venea rândul lui Emil, băiețelul cu perișorul blond. Era mai măricel. Bunicuța îi săruta obrăjorii îmbujorați.

Că, doar... „doi luceferei” avea bunicuța pe lume, copiii singurului ei băiat. Pentru ei, pusese o măsuță în grădină, să aibă unde juca țintar. Era știut că nepoțtii, când învingeau, luau ca răsplată, te miri ce jucărie. Când câștiga bunicuța, trebuia s'o sărute nepoțtii. Pentru ei făcuse dulceață de mure, fiindcă *luceferii* nu se dădeau înapoi dela borcanul cu dulceață. Tot pentru ei chemase bunicuța pe tâmplarul Covrig să le facă la fiecare, câte un cărucior.

De aceea, nepoțtii n'o ocoleau... mai ales că bunicuța avea ce nu aveau ei acasă: ceas cu cuc. Cum auzeau cucul, se luau la întrecere la număr. Emil o întrecea pe Lilica. Avea și de ce. Invăța la școală și, slavă Domnului, nu era printre codași. Lilica abia știa să facă „bețe și cocoșei” pe tăblița lui Emil. Ba, mai știa ceva: știa să citească litera o, de tipar, ori unde. Numai ce-o vedeai cu câte un ziar sau cu câte o carte în mână:

— Ce faci tu, Lilico?

— Țe să fac? Nu vezi că țitesc, bunicuțo?

— Ia să te aud și eu.

Lilica începea: o, o, o, o, o, apăsând cu degetul pe carte.

— Mânca-o-ar bunicuța s'o mănânce!... Să crească ea mare! Să vezi, nu-i iau eu un abecedar numai pentru ea? o alinta bunicuța.

— Da, bunicuțo! Și un condei *male, male*, să nu se isplăvească, răspundea Lilica.

Barem, de povești nu mai vorbesc. Deseori o puneau pe bunicuța în mare încurcătură. Emil vrea *povestea cu piticul cel mic, care n'avea frică de nimic*. Lilica vrea *povestea cu lupul, care făcea: Hau! Hau!*

Știa ea, bunicuța, cum să-i împace:

— Am să vă spun una și mai frumoasă. Dar, sunteți cumiți? Sunteți?

— Da, bunicuță? Da, ne spui?

— Vă spun. Uite, chiar încep: A fost odată un moș și o babă...

— Nu vleau cu moșu și cu baba, sărea Lilica.

— Stai, drăguță, că nu e aceea pe care o știi tu. Vezi că nu ești cuminte?

... Și ei n'aveau noroc...

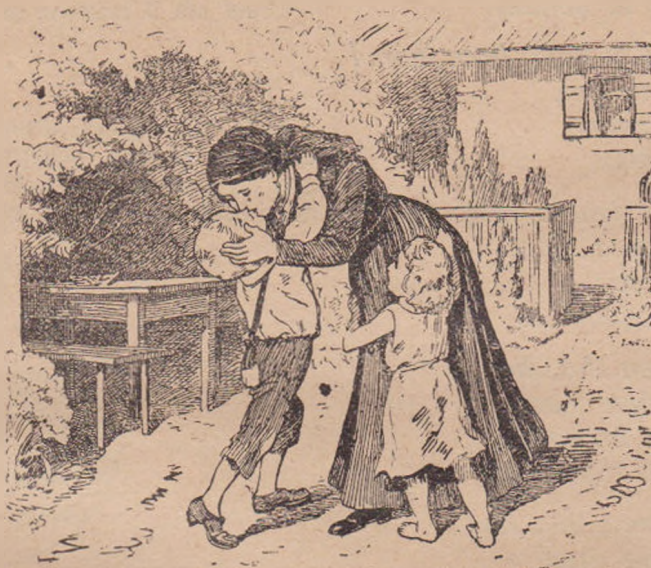
— Credeam că n'aveau copiii... Că p'aia o știam eu, zicea Emil.

— Ssst! Ascultați mai departe:

... Cum stau ei într'o seară la masă, deodată se luminează casa ca ziua și auziră un glas: Mă, moșule, dacă vreți să aveți noroc, să vă duceți în pădure și să faceți patru sute de pași spre răsărit, dela stejarul din marginea pădurii. Ce-oți găsi, d'n sută în sută de pași, să pupați și să băgați în traistă. Țăla e norocu vostru. Pe urmă să veniți acasă.

Așa făcură... Merseră o sută de pași prin pădure și ce găsiră? Un măr. Il pupară și-l băgară în traistă. Merseră mai 'nainte, alt măr... Il pupară și-l băgară tot în traistă...

— Voi să țineți minte câte mere au băgat în traistă, zicea bunica.

... Așaaa! Merseră, moșul și baba, mai departe prin pădurea cu mure și alune de-ale bune. La altă sută de pași, alt măr. Il pupară și-l băgară în traistă.

Și iar o sută de pași și iar alt măr...

— Ei, câte se făcură? Ați ținut minte?

— Patru, bunicuță! sări Emil.

— *Patu*, îngână Lilica.

— *Patru?* Patru să fie.

...Se întoarseră moșul și baba spre casă și au trecut pe la poarta noastră... Când le-am spus că am și eu doi nepoței, mici și cumiței, ce-a zis moșul:

— Uite ce e. Din cele patru mere cu noroc, noi ne mulțumim numai cu două. Îți dăm și d-tale două mere cu noroc, pentru nepoței. Să le dai merele numai dacă sunt cumiți.

Zicând acestea, bunicuța se sculă și luă depe corlată două mere mari și frumoase.

— Uite-le. Unul pentru Emil și unul pentru Lilica.

— Ce frumoase sunt!

— *Te dulfi!*

— Ție nu ți-a dat un măr cu noroc, bunicuțo?

— Nu, cocoșelule! A zis moșu că *eu am mare noroc*, dacă vă am pe voi doi.

— Sunt chiar merele din poveste, bunicuțo?

— Da, pușorule.

— Se aseamăna cu merele din grădina mamei. Dă tot astea sunt mai frumoase, zise Emil.

Și mai *dulfi*, îngână Lilica.

În timp ce mâncau merele, ca doi șoricei, nu mai slăbeau pe bunica cu întrebările:

— Când mai venim pe la mata, bunicuțo; ne mai spui povestea cu moșu care n'a avut noroc?

— Cum să nu vă spun, flăcăul bunichi?

Și ne mai dai *mele* dela moșu?

Păi de, măicuțiță... Mi se pare că atunci o să-mi aducă moșu un coș plin, ca să duceți și măicuții, acasă.

Nepoțelii zâmbeau mulțumiți... Bunicuța îi mânca din ochi.

... Și ziua trecea repede, așa cum trec bucuriile.

Când au ajuns seara acasă, nepoțelii au dat năvală la măicuța lor.

— Măicuță! Noi am mâncat la bunica mere cu noroc... Erau dulci... și bune... și frumoase... Duminecă ți-aducem și ție...

Valeriu Măgureanu.

BUNICA...

*Vezi, ce-i mai scump ca bunicuța
Și cine, basme ne spunea
Când, mici, ne legăna de-a huța
Și'ncetișor ne adormea?*

*De câte ori, mi-aduc aminte,
Când stam la sobă adunați,
Vibra frumoasele-i cuvinte,
Cu fii și fete de'mpărați.*

*Mult ne iubea pe noi bunica
Și'n nopțile de iarnă, toții
O asaltam: „hai, acușica
Un basmu să ne spui, de poți!*

*Iar ea, lăsându-și ochelarii,
Zicea încet: „m'ați scos din minți
„Si-o să vă ia acum tăturii,
„De nu mă ascultați cumiți“*

*Apoi cu vocea răspicată,
Bunica începea așa:
„A fost, de mult, a fost odată
„O fată de 'mpărat și ea*

*„Se îndrăgise într'o seară
„D'un prinț — și prinse al iubi;
„Dar prințul, într'o zi de vară,
„Intr'un război se prăpădi...*

*„De-atunci, prințesa 'ndurerată,
„Plângea mereu de dorul lui
„Iar noi „bunico, asta-i toată
„Povestea ce vrei să ne-o spui?“*

*Ea tresărea... vezi, adormise
Și n urmă iar ne povestea:
„Prințesa, maică, pare-mi-se
„Că, într'o zi, muri și ea!“*

Virgil Florescu.

ADORMI, PĂPUȘĂ...

*Adormi, păpușă mică, cu ochi dulci,
A coborât un înger lângă tine,
Și ți-a adus pe-aripile lui fine
Un vis ca să te-alinte, să te culci...*

*Adormi, căci somnul vine 'ncetișor,
Pe brațe să te ia și să te poarte
În cer, în paradis și mai departe,
Adormi, păpușă mică, somn ușor!*

Teodor Șovăială.

PREMIANȚII ȘCOLILOR DIN ȚARĂ

Niculae Ionescu
Cls. I pr., București

Ionescu N. Ioan
Cls. IV pr., București

Cristineta Stoicescu
Școala de aplicație, Iași

Stelian C. I. Iova
Cls. I pr., București

Eugen Vasilescu
Cls. I pr., București

Rociu I. Margareta
Cls. IV pr., București

Paschievici S. Marigela
Cls. I pr., București

Popescu Cașin
Cls. IV pr., București

Nițescu P. Constantin
Cls. I B. pr., București

Furtună Ecaterina
Cls. I pr., Galați

Gheorghiu V. George
Cls. II pr., Giurgiu

Gherman Beatrice
Cls. I pr., București

Galus Gh. Adrian
Cls. II pr., Pitești

Zamfirica Gaița
Cls. II pr., Huși

Margareta Summer
Cls. III pr., București

Viorica V. State
Cls. III pr., Adjud

Săvulescu Tănase
Cls. IV. Ploești

Ionescu N. Ioan
Cls. I A. pr., București

Buzdugan Eugen
Cls. I pr., Galați

Zaharescu Ionel
Cls. II pr., Chișinău

AL PATRULEA CONCURS

Deslegările se primesc după publicarea seriei a IV-a.

SERIA II-a B

1, 2. **Cămila**, de *Aurel Moldovan*.

SERIA II-a A

1. **Metagramă**, de *Storian Popovici* și *B. Enghelberg*,

*Cu A te-anunț și-ți dau de știre
Că te salvez din rătăcire;
Cu E mă scoți de prin pământ
Și foarte rezistent eu sunt;
Cu I mă porți în cap cu tine
Și sunt și pe la gospodine;
Cu O mă afli 'n judecată,
Un tribunal ce-am fost odată;
Cu U sunt păcătos de tot,
Și-acum, ghiciți-mă!*

2. **Joc în triunghi**, de *Aurel Moldovan*.

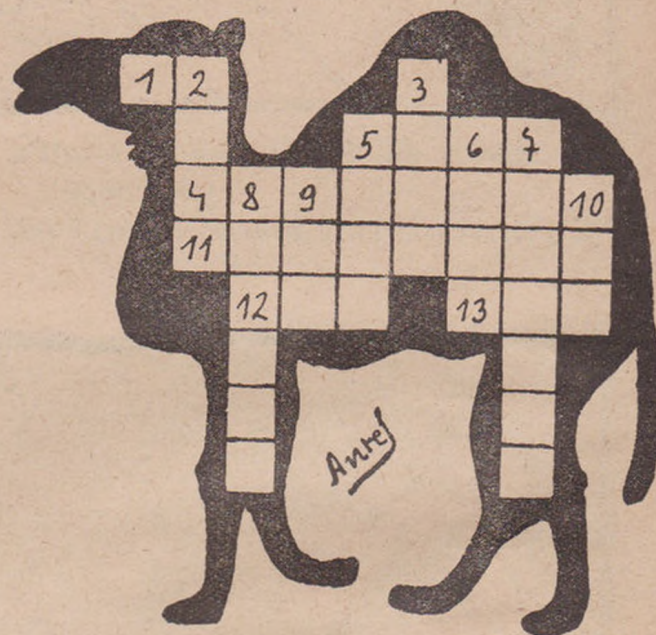
- ⊛ ⊛ ⊛ ⊛ ⊛ oraș în America.
- ⊛ ⊛ ⊛ ⊛ oraș în Turcia.
- ⊛ ⊛ ⊛ corabie.
- ⊛ ⊛ ⊛ nume feminin.
- ⊛ ⊛ posed (invers).
- ⊛ vocală.

Vertical la fel.

3. **Joc patrat**, de *Gh. Vasiliu*.

- ⊛ ⊛ ⊛ ⊛ nume feminin.
- ⊛ ⊛ ⊛ ⊛ gust.
- ⊛ ⊛ ⊛ ⊛ la tablou.
- ⊛ ⊛ ⊛ ⊛ popor.

Vertical la fel.

Horizontal: 1. Gust particular; 5. Vas ușor; 4. Ne-pătat; 11. Oameni din clasa cea mai de rând din Neapole, cerșetori; 12. Cult bisericesc; 13. Pleșuv.

Vertical: 2. Gramatic grec; 8. Baston cu clopoței, întrebuințat de bufonii vechilor regi; 9. Astăzi; 5. Verb (invers); 3. Popor; 6. În chimie (halogen); 7. Care ține mult; 10. Cos.

3. **Metagramă**, de *Gițu Petrescu*,

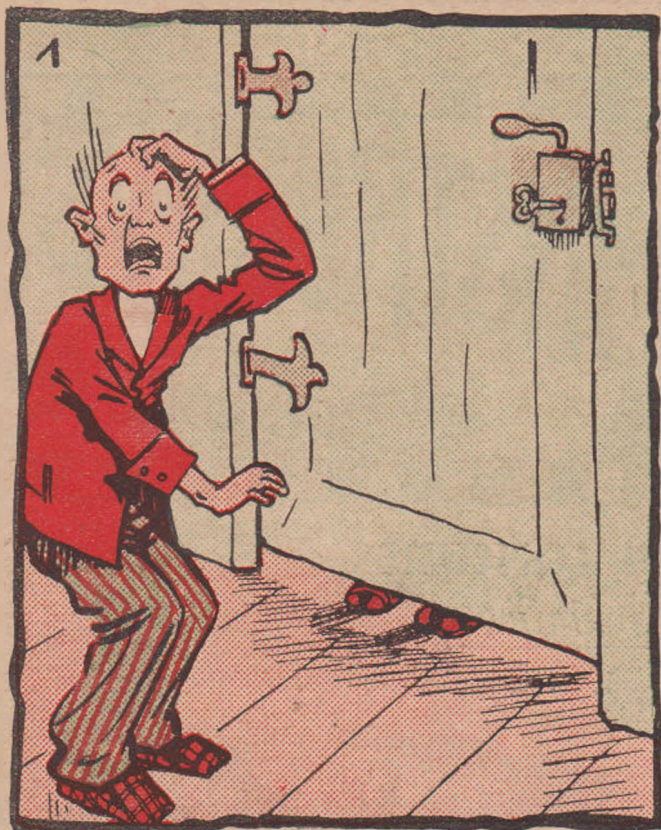
*Cu C vesteam îmbelșugare,
Cu V fac să 'nceteze ploaia,
Cu S, zeiță, altădată. De Egipteni prea ado-rată...*

CORESPONDENȚA NOASTRĂ

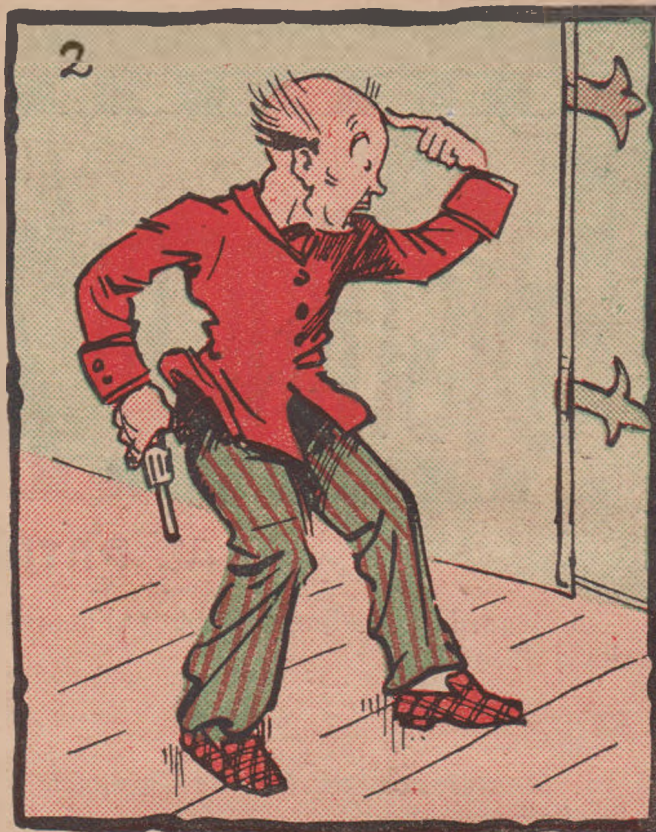
Furnică Ionel: Așteptăm și semnificațiile, altfel nu sunt publicabile.

CE A VISAT DOMNUL ION

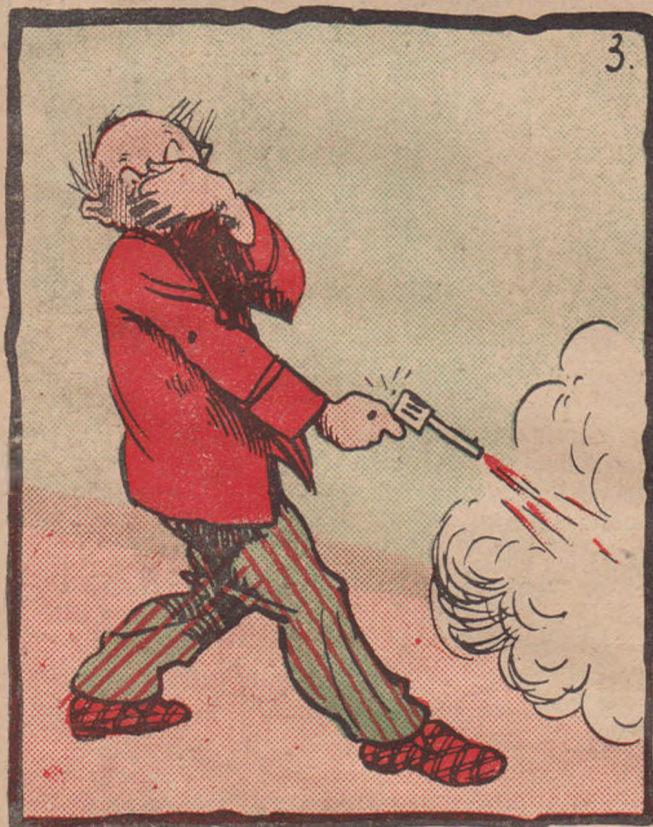
Versuri de TEOCAST.

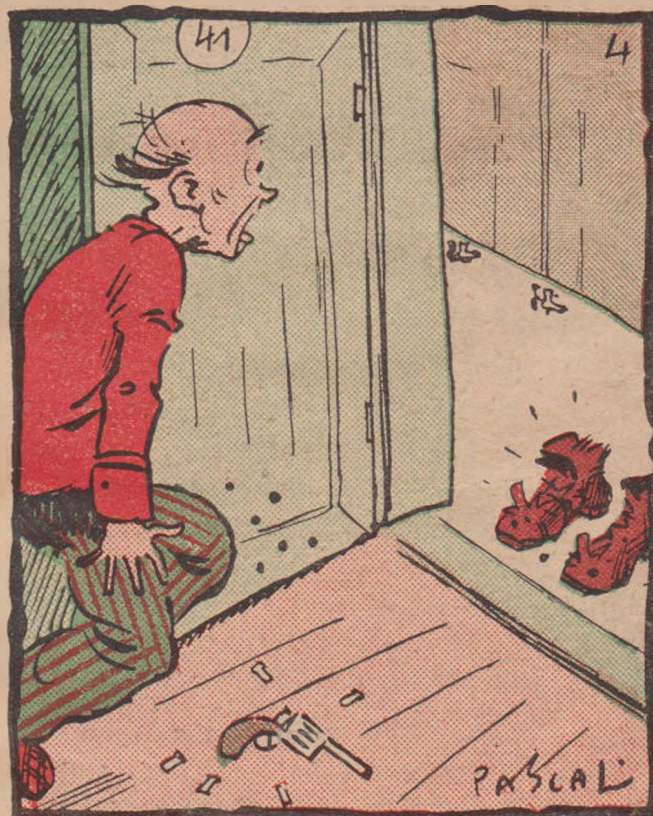
1
In hotelul din Sinaia, Ion se scoală'n
toiu noptii,
C'a visat că pela uşe dlbuesc in taină hotii.

2
El chiar vede'n pragul uşii două vârfuri
mari de ghetе
Si își scoate revolverul, inarmându-l
pe'ndelete.

3
Trage focuri după focuri cu curajul lui
cel mare,
Căci pe hoț vrea să mi-l prindă, impuș-
cându-l la picioare.

4
Dar, când uşa o deschide, vede omul
cu mirare
C'a rămas, din a lui vină, fără ghetе
in picioare.